

*Ester & Rubens
kärleksbrev
1925–1926*

Sonia Nilsson

Inledning

Detta är den sanna berättelsen om Ester Magdalena Nordstrand född 1900-06-24 och Ruben Jonasson född 1897-03-05 hur de blev förälskade och kära, vilka konsekvenser det fick. De gifte sig 1927-10-22.

Ester Nordstrand föddes i Lugnvik, Bjärträ kommun vid den vackra Höga kusten i Ångermanland.

Ruben föddes i Hemse på Gotland eller på Östersjöns pärla som ön också kallas.

Ester var fjärde barnet av sju.

Vilma född 1891, Gottfrid 1893, Harald 1896, Ester 1900, Bertil 1902, Kajsa 1904 och slutligen Anna 1908, samma år dog deras mamma Catharina och Bror Petrus (Pelle) Nordstrand blev ensam med sina sju barn.

Vilma som var äldst (17 år) fick ta ett stort ansvar för alla sina syskon. Gottfrid och Bertil emigrerade till Canada på 20-talet, där de bildade familjer och blev kvar. Det finns fortfarande en hel del släktingar i trakterna kring Vancouver, Canada.

Ester växte upp och gick tillsammans med sina syskon i söndagsskola på Frälsningsarmén, där hon blev troende.

När Ester var 20 år sökte hon in på Frälsningsarméns krigsskola i Stockholm där hon avslutade sina studier i september 1921. Därefter tjänade Ester som löjtnant på olika platser tills hon i augusti 1924 kom till Hemse på Gotland. Hennes kapten hette Alli Lungkvist. De gjorde ett fruktbart arbete och nya soldater tillkom under deras år på ön.

Ruben var soldat och en spirande romans mellan Ester och Ruben fick sin början. I "Frälsis" fick man vid denna tid inte lov att gifta sig med de som hade lägre rang, så för Ester var det inte tillåtet att bli kär i en soldat. Men deras kärlek spirade och när Ester hade fullgjort det år som hon var kommenderad, hade de svårt att skiljas åt.

Det är på sommaren 1925 som de första breven skrivs och de följs av många brev innan Ester slutligen flyttade till Gotland och äktenskapet blev verklighet.

Ruben föddes 1897 växte upp tillsammans med två bröder. Emil var äldst föddes 1895 och Sven föddes 1907. Deras mamma Augusta Maria Katarina Jonasson födde flera barn, som dog vid födelsen eller i späda ål-

der av lungtuberkulos. De smittades av sin pappa Per August Jonasson, som också dog i den svåra sjukdomen. Augusta blev alltså ensam med sina tre pojkar. Emil flyttade i unga år till Stockholm och blev skomakare, medan Sven hade några år som sjöman, men bosatte sig även han i Stockholm och arbetade som sin bror skomakare.

Ruben blev kvar i Hemse där han arbetade som bagare under hela sin levnad, hos sin farbror Viktor som öppnade "Bagarns bageri o konditori" och som fortfarande finns kvar i släkten.

Nu följer Ester o Rubens korrespondens som ni kan följa under cirka 18 månader.

Trevlig läsning / Sonia

Rubens svarsbrev till Ester
Den femte juli 1925

Comme den 5/ 1925.
Kära min lilla Ester!
Frid är vår gemensamma
Gud.
Jag gillar ditt brev för en skönt
ordan, Ester sät glad att
du kom ihåg mig med en
rad. Har vänt så långsamt
eftersom jag vet att du inte
är hemma då är det som
något fattas. Jag är tvärlös
kän det inget folk det var bara
kamrater. Då vi hade ett
litet bönemöte sedan gick

vi kom var och en till sitt.
Ikväll skall vi ju bra möte
måtte det bli lite mer folk
så det blir någon brovar in
komst. Vi får komma till
fidenäs på lördag så du skall
jag skriva och skriva affiser
i kväll eller i morgon. Har även
fått ett rätta in det i bit-
ningen. Fast det är ju bra
att du gör mig en liten
punkt om det. Du måste lid ett
skrivna mera för laget gör
marit. Kärna Hjertan om du
vill. Din alltså tillgivne
Ruben

Ester och Ruben skrev omkring 170 brev, varav ett 30-tal förkomna, på cirka ett och ett halvt års tid. Ibland blev det ett varje dag och ibland möttes deras brev på havet, ovetande om varandras signaler.

Några brev har kommit bort, då får man läsa mellan raderna vad som hänt...

De upphittade breven finns bevarade i original. Kuverten är också kvar men frimärkena har klippts bort av sönernas filatelistiska intresse och samlarvurm.

Kärleksbrev från åren 1925 och 1926 mellan Löjtnant Ester Nordstrand och bagaren Ruben Jonasson (mina föräldrar)

Stockholm den 4 juli 1925

Kära lilla du! Frid och välsignelse!

Ville sända en rad till dig, så du ser att vi kommit lyckligt fram och är mitt uppe i kongressen och har det riktigt trevligt.

Önskar bara att du vore här så du fick vara med om allt härligt. De första mötena har varit mycket underbara. Pris ske Gud!

Undrar om ni har det mycket långsamt efter oss, eller hur? Ja, vi kommer snart igen.

Nu vill jag be dig sända in predikoturerna för lördag och söndag då jag kommer hem.

Skriv välkomstmöte för mig lördag kväll och sedan söndagsmötena i Fidenäs och hemma på kvällen.

Må nu så gott och bida tåligt så kommer vi nog igen.

De varmaste hälsningar till dig från

Din tillgivna ***Ester***

Gud Signe dig Ruben!

(Jag var mycket sjösjuk, det var mer än förskräckligt).

Hemse den 5 juli 1925

Kära min lilla Ester! Frid av vår gemensamma Gud!

Fick just ditt brev för en stund sedan.

Blev så glad att du kom ihåg mig med en rad. Har rätt så långsamt efter dig och Kapten. När inte ni är hemma, då är det något som fattas.

Igår kväll lördag kom det inget folk, det var bara kamrater. Så vi hade ett litet bönemöte sedan gick vi hem var och en till sitt. I kväll skall vi ju ha möte, måste det bli lite mer folk, så det blir någon kronas inkomst. Vi får ju komma till Fidenäs på söndag, så nu skall jag skriva och skicka affischer i kväll eller i morgon. Har även tänkt sätta in det i tidningen. Fast det är ju bra att du gav mig en liten vink om det.

Får inte tid att skriva mera för tåget går snart.

Hälsa Kapten om du vill.

Din alltid tillgivne ***Ruben***

Hemse den 9 juli 1925

Kära min lilla flicka! Frid.

Tack skall du ha för ditt brev.

Stackars liten som var så sjuk. Hade jag varit med så skulle jag ha hjälpt dig. Roligt att du nu är framme och känner dig riktigt hemma. Hur tycker du om din lilla rara Kapten? Hon är väl snäll mot dig. Du kommer väl överens med henne så det slipper bli några tråtor och väsen. Här hemma är allt sig likt. Våra officerare äro nog präktiga, men inte är det som Alli o Ester ändå. Nej långt därifrån. Nej tacka vet jag hm hm du vet. Löjtnanten hade idag fått nys om ute på stan, att det var Ruben som måla alla affischer! Dom kan visst inte måla något alls varken Kapten eller Löjtnanten.

Vi var hemma idag Morsan hade ju namnsdag och symöte, så du må tro att det var en väldig massa tanter hemma. Morsan hälsar och tackar dig för telegrammet. Hon kommer väl att skriva till dig någon gång.

Emil kom också ihåg Morsan med ett telegram.

Gullan fick även sitt brev igår så nu får du väl brev från henne också. Igår kväll hade vi soldatmöte. Mötet var nog gott och härligt men det var inte detsamma ändå, som när du och Alli var här.

Klara Siltberg var med. Samt Hans och fru Frigges. Gumman har blivit så inspirerad så länge det varar. Får väl sluta nu.

Kan hälsa dig från Uno, han från Helsingborg. Jag fick just brev från honom häromdagen. Ture fick jag också brev från han har inte lång tid kvar på skolan.

Sven kan jag också hälsa från, fick även brev från honom. Han är i Norrland och skall gå till England.

Har nu inte mer att skriva till dig om. Det skall väl bli mera en annan gång.

Har så långsamt ibland efter dig. Min egen älskling.

Skall nu lägga mig kl. är slagen 9.

Din egen **Ruben**

(Får ibland så hemskt långsamt efter dig så jag vet inte vad jag skall göra. Då brukar jag titta på ditt foto. Det var väl att du lämnade ett kvitto efter dig.)

Nu är Ester tillbaka på Gotland igen. Därför inga brev förrän i september 1925 då hon lämnar Gotland för en ny plats på fastlandet.

Hemse den 2 september 1925

Min älskade lilla Lena!! Frid av vår gemensamma Gud!

Nyligen hemkommen från station. När jag satt här och såg på ditt kontorfej där du ser så tänkande ut så fick jag sådan lust att skriva några rader till dig. Det känns så tomt efter dig och Kapten Lundquist. Men mest efter dig förstås. Du min alltid älskade flicka. Du som har varit så mycket för mig under detta år, och som är det ännu, och som alltid så skall förbliva.

Ja nu känner jag vad älska vill säga.

Träffa Kalle Högström på stationen, även han tyckte det var så tomt efter er båda. Han hade riktigt långsamt. Ja, Gud välsigne Kalle.

Ja, nu är du väl på väg till båten, när jag nu sitter här hemma och inte kan få hjälpa dig.

Men tider skola komma säger Herren. Då du och jag (de tu skola vara ett) aldrig skall behöva skiljas mer. Skiljas för att mötas i ett bättre land. Ja, Gud vare med dig på ditt nya arbetsfält. Hoppas du skall få några kärvar även därifrån. Tack än en gång för tid som svunnit hän, det har varit en tid av lycka fyllt med välsignelse.

Ja, nu så kan de andra få komma, vi skall nog ta emot dom med öppna armar. Det skulle vara svårt utan officerare nu då man varit så van att få gå och hälsa på dem.

I kväll orkar jag inte gå dit bort och ställa i ordning, men det hinns nog i morgon. Får väl sluta nu, fast nog skulle jag kunna hålla på än en stund.

Hoppas du snart skriver till mig, för jag har gränslöst långsamt efter dig. Känner det som något blivit borttaget från mig, som jag aldrig mer skall få tillbaka. Men om Gud vill så träffas vi snart igen när sommaren kommer.

Din alltid tillgivne kamrat och kära vän **Ruben**